

Nuolankumas – džiaugsmo šaltinis

Nuolankumas – išskirtinė savybė, vienas kertinių tikrojo krikščioniško gyvenimo akmenų, nes jis yra dosnumo buveinė.

2010-12-06

Šventajame Rašte sakoma, kad „Dievo niekas niekuomet nėra matęs“ [1]. Kol gyvename šioje žemėje, tol ši dieviška esybė mums lieka nepažįstama. Dievą nuo žmogaus skiria beribis atstumas ir tik tapęs žmogumi bei apsireiškęs

mums, Jis šią prarają panaikino. Dievas žmonėms apsireiškė per Izraelio istoriją, per savo išmintį, kurią mums siuntė pranašų lūpomis, ir galiausiai – per savo Sūnų, kuris yra paskutinis, išbaigtas ir galutinis, tikrasis Dievo apsireiškimas: „Kas yra matęs mane, yra matęs Tėvą!“ [2].

Dievas, kuris tapo žmogumi! Tikras stebuklas. Dievas, kuris per Kristų mato ir leidžiasi matomas, girdi ir leidžiasi girdimas, liečia ir leidžiasi liečiamas; Dievas, kuris nusileidžia iki žmogaus lygio ir prisiima žmogiškus pojūčius, kad mes suvoktume pašaukimą Jo meilei, pašaukimą šventumui. Nuostaba, kad Žodis tapo Kūnu, verčia su didžia pagarba apmąstyti Jėzaus darbus ir žodžius. Apmąščius paaiškėja, kad visas Kristaus gyvenimas nuo gimimo iki mirties ant Kryžiaus yra kupinas nuolankumo: „Jis, turėdamas Dievo prigimtį, godžiai

nesilaikė savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno išvaizdą ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės; Jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties“ [3].

Nuolankumas – dosnumo buveinė

Savo meilės žinią Dievas mums perdavė pasiųsdamas į žemę savąjį Sūnų. Nuolankumas – išskirtinė savybė, vienas kertinių tikrojo krikščioniško gyvenimo akmenų, nes jis yra *dosnumo buveinė*. Šv.

Augustinas sakė: „Jei manęs paklausite, kas yra svarbiausia tikėjime ir Jėzaus Kristaus mokyme, aš jums atsakysiu: pirmiausia – nuolankumas, antra – nuolankumas ir trečia – nuolankumas“ [4]. Kūnu tapusio Žodžio nuolankumas ne tik atskleidė, kaip giliai mus myli Dievas, bet ir nurodė tikrąjį kelią, vedantį į šios meilės pilnatvę.

„Krikščioniškas gyvenimas – tai susitapatinimas su Kristumi: tik susivieniję su Juo pateksime į tikinčiųjų bendriją, pas gyvąjį Dievą, begalinio dosnumo šaltinį, ir išmoksime mylėti kitus taip, kaip myli Jis“ [5]. Būti nuolankiam, koks buvo Kristus, reiškia visiems tarnauti, atsisakant savo praeities ir visų polinkių, kuriuos mūsų prigimtyje paliko gimtoji nuodėmė. Todėl krikščionis supranta, kad „nusižeminimas, atliktas su meile, yra malonus ir saldus, kad jis yra Dievo palaima“ [6]. Tas, kuris šitaip supranta nusižeminimą, patiria visą antgamtinio gyvenimo lobyną ir gali su šv. Pauliumi sušukti: „Dėl jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąslavomis, kad tik laimėčiau Kristų ir būčiau Jame“ [7].

Nerimo priežastys

Priešingai nei stiprus vidinis džiaugsmas, kylantis iš nuolankumo,

puikybė gimdo tik nerimą ir nepasitenkinimą. Puikybė žadina savimeilę ir savanaudiškumą, norą viską vertinti subjektyviai: ar man patinka, ar ne, ar turėsiu naudos, ar reikės pasistengti, bet nepaiso, ar tie dalykai yra savaime geri, ar neša gera kitiems. Toks egocentrizmas skatina vertinti kitų darbus pagal savus kriterijus ir savo elgesiu atvirai rodyti, kad kiti turėtų gyventi taip, kaip patinka jam. Todėl puikybės pilnas žmogus dažnai tampa pykčio auka, nes mano, kad jam per mažai skiriama dėmesio, arba nuliūsta pamatęs savo paties klaidas ar kitų dorybes.

Puikybės apimtą žmogų, kad ir ieškančią vien pasitenkinimo, aplanko ir nerimas. Ko jam trūksta iki laimės? Nieko, nes turi viską ir visko, nes iš akių pametė svarbiausia: galimybę padėti kitam. Taip gyvenančiajam jau sunku siekti tikrosios laimės. Mus perspėjo ir Opus Dei įkūrėjas: „Jei

kada jums bus negera ir jausit, kad sielą apima nerimas, žinokite, kad galvojate patys apie save (...). Jei tu, mano sūnau, galvoji apie save, ne tik eini blogu keliu, bet ir prarandi tikrąją krikščionišką šio gyvenimo laimę“ [8].

Puikybė visuomet yra atgarsis to pirmojo maišto, kai žmogus, nusprendęs susilyginti su Dievu, prarado draugystę su Kūrėju ir pats neteko ramybės. Pasipūtėlis taip pasitiki savo galimybėmis, kad pamiršta savąją prigimtį, kuriai reikia atpirkimo. Todėl tiek fizinė liga, tiek ir savo ribų, trūkumų bei sunkumų suvokimas jį trikdo ar net varo į neviltį. Gyvenime jis toks priklausomas nuo savo norų ir nuomonės, kad nesugeba pripažinti kitokio požiūrio ir juo pasidžiaugti. Todėl jis nesugeba išspręsti vidinių konfliktų ir išvengti nuolatinės prieštaros su aplinkiniais. Nesugebėdamas nusilenkti kitų

norams, jis nepriima ir Dievo meilės: tiesiog yra įtikėjęs, kad negali būti, jog Dievas jo prašo to, ko jis nenori. Gali atsitikti ir taip, kad vien suvokimas, jog jis yra nuo Dievo priklausanti būtybė, sukels jo pasipiktinimą.

Nuolankumo traukos jėga

O nuolankiam žmogui susidūrimas su Dievo didybe yra džiaugsmas, vienintelis tikrojo džiaugsmo šaltinis. Taip atsidūręs Dievo akivaizdoje jis pamato, koks yra ribotas ir menkas, tačiau būdamas Jo kūrinys, jis tuo be galo džiaugiasi, tad liūdesiui ir nevilčiai nelieta vietos.

Nuolankumas – tai šviesa, kurios dėka žmogus atranda savo paties didybę, nes gali pats kalbėtis su Kūrėju ir niekieno neverčiamas pripažinti, kad yra nuo Jo priklausomas.

Nuolankaus žmogaus siela didžiausią pilnatvę patiria tuomet, kai

pripažįsta, kad absoliuti Būtybė yra visur esantis Dievas, kuris mus sukūrė, kuris palaiko mūsų gyvybę ir mums apsireiškė per Jėzų Kristų, tapusį žmogumi. Pažinęs dieviškąjį dosnumą ir gailestingumą savo kūrinijai, nuolankus žmogus su malonumu gėrisi Jo kūriniais ir juose atranda Dievo meilės atspindį. Šia neblėstančia nuostaba jis trokšta pasidalinti ir su kitais.

Pasipūtėlis ir nuolankusis skirtingai priima ir Dieviškąjį pašaukimą. Pasipūtėlis dangstosi apsimestiniu kuklumu, teigdamas, kad yra nevertas, nes visai netrokšta atsisakyti savo susikurto pasaulio. O nuolankus žmogus nesileidžia į abejones, ar siekti šventumo jis yra pernelyg menkas. Jam užtenka suvokti kvietimą susivienyti su Dievu ir šį kvietimą, kad ir kaip būtų sutrikęs, jis priima su džiaugsmu.

Tie, kurie kaip ir šventieji siekia tapti nuoširdžiai nuolankūs, tampa asmenybėmis, traukiančiomis aplinkinius. Savo elgesiu jie aplink save sukuria ramų ir džiugų užutėkį, nes pripažįsta ir kitų žmonių vertę. Jie nuoširdžiai jais džiaugiasi, todėl kalbėdamiesi su šeimos nariais, bendradarbiais ir draugais, moka suprasti ir atleisti. Šie žmonės trokšta visiems padėti ir su visais taikiai sugyventi: neapsimesdami ir nereikalaudami suvokia, ką turi suteikti aplinkiniams. Šalia tokių žmonių, be jokios abejonės, jaučiama Dievo meilė, įkvepianti ir kitus: aplinkiniai tavim pasitiki, jaučiasi ne teisiame, o mylimi.

Iš naujo mokytis nuolankumo

Labai dažnai mus apėmęs nerimas kyla ne todėl, kad esame menki ar kad turime atlikti kokią nors užduotį, o todėl, kad viską vertiname, pernelyg gilindamiesi į save pačius.

„Kodėl mes, žmonės, liūdime? – klausdavo šv. Chosemarija. Ir atsakydavo: – Nes gyvenimas žemėje nėra toks, kokio kiekvienas tikėjomės, nes atsiranda kliūčių, kurios mums neleidžia ar trukdo siekti savo pasitenkinimo“ [9].

Kartais nusimename susidūrę su savais ar kitų sunkumais, su ydomis, kurios pasirodo sunkiau įveikiamos nei anksčiau ar kurios, jau atrodė, buvo įveiktos; arba suvokę, kad niekaip negalim pasiekti užsibrėžtų darbo ar apaštališkos veiklos tikslų, nors tiek laiko stengėmės ir puoselėjom viltį. Taip pat kartais pajuntame poreikį maištauti, nenorėdami susitaikyti su vienais ar kitais įvykiais arba aplinkybėmis, kurios slegia ar yra skaudžios. Kaip viename savo laiške patarė tėvas Alvaro, visada, o ypač tokiomis akimirkomis, turime iš naujo pasiryžti tapti nuolankūs [10]: prašyti Viešpaties nuolankumo, Jo

nuolankumo, o Mergelės Marijos – pamokyti ir suteiktų jėgų. Štai kokia prasmė slypi šiuose Viešpaties žodžiuose: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu! Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. Mano jungas švelnus, mano našta lengva“ [11]. Todėl mylinti širdis kiekvieną dieną melddamasi tampa nuolanki: „Malda – tai nuolankumas žmogaus, pripažįstančio savo begalinę menkystę ir Dievo didybę; į Jį jis kreipiasi ir Jį garbina, iš Jo tikisi visko, o iš savęs nieko“ [12]. Ramybę atgausime tik tuomet, kai užuot mąstę ir ieškoję priežasčių savyje, šiuos svarstymus atidėsime į šalį ir grįšime prie Kristaus.

„Siela, ramybė“ [13]. Šiuose žodžiuose, taip patikusiųose Įkūrėjui, telpa visas gyvenimo kelias, kuriame siela, vedama dieviškosios malonės,

protingai ir apdairiai įveikia visas kliūtis. Šitaip mąstydami gyvensime pagal šv. Chosemarijos mokymą: „Nepaisydami visų tų prieštarų, kurios mums sukėlė tiek kančių, nė kartelio nepraradome džiaugsmo ir ramybės, nes pamatėme, kaip Viešpats „mus vaišina uolų medumi: *de petra, melle saturavit eos*“ (Ps 81,17) [14]. Mūsų Motina Šventoji Marija mums primena būtinybę būti nuolankiems, gyventi šalia Dievo. Ji yra džiaugsmo pavyzdys būtent todėl, kad džiaugiasi iš nuolankumo: „Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju, nes jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę“ [15].

[1] 1 Jn 4,12.

[2] Jn 14,9.

[3] Fil 2,6-8.

[4] Šv. Augustinas, *Laiškai*, 118,22.

[5] Plg. Rom 5,5.

[6] Šv. Josemaría, *Meditacijos užrašai*, 1973/12/25.

[7] Fil 3,8-9.

[8] Šv. Josemaría, *Meditacijos užrašai*, 1972/12/25.

[9] Šv. Josemaría, *Dievo bičiuliai*, nr. 108.

[10] Mons. Alvaro del Portillo, *Laiškas*, 1990/05/01.

[11] Mt 11,28-30.

[12] Šv. Josemaría, *Vaga*, nr. 259.

[13] Šv. Josemaría, *Pokalbio užrašai*, 1972/11/09.

[14] Šv. Josemaría, *Laiškas*, 1957/11/29.

[15] Lk 1,46-48.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/
nuolankumas-dziaugsmo-saltinis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/nuolankumas-dziaugsmo-saltinis/)
(2025-08-06)